

Användning av identitet, sociala föreställningar och narrativ i svårlösliga konflikter

Det israeliska fallet

Abstract

I den här uppsatsen undersöker vi om det finns hinder för fredsförhandlingarna mellan Israel och Palestina i de samhälleliga föreställningar som uttrycks och antyds av israeliska ledare. Syftet är att studera hur ledaren adresserar och mobiliserar medborgarna mot eller från konfliktlösning genom identitet, kollektiva känslor och narrativbildning. Därför gör vi en fallstudie där ett antal tal av premiärminister Benjamin Netanyahu analyseras och jämförs med Daniel Bar Tals åtta teman för sociala föreställningar under konflikt. Resultatet av studien är att alla åtta teman förekommer i talen, vilket vi anser leder till ytterligare cementering av konflikten och skapar ett dödläge för en fortsatt fredsprocess.

Nyckelord: Israel, Palestina, Intractable , Netanyahu, Social Beliefs, Narrativ

Innehållsförteckning

1	Inledning	1
2	Frågeställning och syfte	3
3	Metod och genomförande	4
3.1	Fallstudie	4
3.2	Narrativanalys	4
3.3	Genomförandet av fallstudien	5
3.4	Material	6
4	Teori och centrala begrepp	6
4.1	Socialkonstruktivism	7
4.1.1	Identitetsuppbyggnad	8
4.2	Intractable conflicts (svårlösliga konflikter)	9
4.2.1	IC:s sociopsykologiska infrastruktur och social identitet	10
4.2.2	Centrala teman i sociala föreställningar under IC	11
4.2.3	Israel – Palestina konflikten – en identitetsbaserad konflikt	13
4.2.4	Kritiska perspektiv på Intractable Conflicts	14
5	Analys	15
5.1	Israeliska sociala föreställningar i Netanyahus tal	15
5.1.1	Problematik: Den vaga principen om två stater för två folk	15
5.1.2	Problematik: Tvetydighet gentemot väljare respektive medlare	17
5.1.3	Problematik: De ockuperade territorierna är inte ockuperade	18
5.1.4	Problematik: Avvisande av den palestinska narrativen	20
5.1.5	Problematik: Den negativa föreställningen av palestinska ledare	21
6	Resultat och avslutning	22
7	Referenslista av tal	24
8	Referenser	25

1 Inledning

Efter det israeliska valet i februari år 2009 i valdes en ”hawkish”- högerregering med Benjamin Netanyahu som ny premiärminister. Under den nuvarande USA-initierade fredsförhandlingen (BBC, 2014) accepterade slutligen regeringen idén om en palestinsk stat, dock med en lång lista reservationer (Halperin et.al, 2010, 35). Netanyahu befinner sig nu under stor press från internationella aktörer att åstadkomma en fredlig lösning på den långvariga konflikten.

Konflikten mellan Israel och Palestina är en huvudpelare i Israel-Arab konflikten som har pågått i ca 100 år. Konflikten refereras till de upprepade sammandrabbningarna mellan den palestinska nationalismen och sionism, den judiska nationella rörelsen, över rätten till samma territorium, självbestämmande, självständighet och rättvisa men berör även intensiva religiösa och kulturella motsättningar. (Bar-Tal et.al, 2012, 44). Tvister mellan judar i Israel och palestinierna kretsar idag kring fem kritiska problem:

1. Frågan om gränser – gäller omfattningen och gränserna för de områden som innefattar palestinska staten (Se Bild 1).
2. Frågan om statstyp – gäller vilken typ av palestinsk stat som kommer att formuleras.
3. Frågan om Jerusalem – gäller frågan om hur de två nationella enheterna kommer att dela och regera Jerusalem.
4. Frågan om bosättningar – gäller framtiden för de israeliska bosättningarna som har byggts i västbanken sedan 1967.
5. Frågan om flyktingar – gäller lösningen av det palestinska flyktingproblemet från 1948-kriget och kanske även från sexdagarskriget (1967). (Halperin et.al, 2010, 34-35)

Benjamin Netanyahu

Benjamin Netanyahu, känd allmänt i Israel som ”Bibi” blev Israels yngsta (47) premiärminister någonsin 1996 efter att ha vunnit valet med det konservativa Likud partiet mot Labour partiets ledare, Shimon Peres. Han serverade som elitkommandosoldat i Israels armé 1967-1972, var Israels ambassadör i FN 1984-1988. Hans inhemska politiska karriär innefattar roller som bl.a. finansminister, utrikesminister och tre ämbetstider som premiärminister, 1996-1999, 2009-idag. (”Benjamin Netanyahu”, Columbia Electronic Encyclopedia, 6th Edition).

Bild 1

2 Frågeställning och syfte

I Daniel Bar-Tals teori kring Intractable Conflict finns åtta teman kring sociala föreställningar under konflikt. Vilka spår av dessa finns i israels nuvarande premiärminister Benjamin Netanyahus tal och hur kan det påverka de pågående fredsförhandlingarna med de palestinska myndigheterna?

Professor Daniel Bar-Tal vid Tel Avivs universitet menar att sociala föreställningar som relateras till svårösliga konflikter, som den mellan Israel och Palestina, gestaltas i form av åtta centrala teman (se rubrik 3.2.2): (1) Rättfärdighet av ens egna mål (2) säkerhet (3) delegitimering av motståndaren (4) positiv självbild (5) självvald offerroll (6) patriotism (7) förening (8) ens egen eftersträvan för fred. Dessa teman täcker orsakerna till konflikten, den upplevda självbilden respektive fiendebilden samt nödvändiga förutsättningar för att kunna genomleva konflikten.

Syftet med vår uppsats är att påvisa hur dessa åtta teman cementerar identitetsuppfattningen och synen på den pågående konflikten i den israeliska politiken. Detta kommer vi göra genom att kvalitativt analysera ett antal tal av israels närvarande premiärminister Benjamin Netanyahu för att sedan välja ut flera centrala teman och analysera vilken påverkan deras syn på israelisk identitet kan få under de pågående USA-ledda fredsförhandlingarna.

Uppsatsens syfte är alltså att analysera narrativ och samhällliga föreställningar i Israel. Vi vill understryka att vi inte kommer att företräda en sida i konflikten, peka ut faktafel eller historiska missuppfattningar eller kommentera sakfrågor inom ramarna för konflikten.

3 Metod och genomförande

3.1 Fallstudie

Fallstudiemetoden är designad för att avgränsa information kring ett särskilt fenomen för att kunna utpeka hur det korrelerar med studiens frågeställning. (Yin, 2009, 7-11,17-18). Enligt Yin kan fallstudien appliceras på fyra möjliga utfall:

- Det viktigaste utfallet är att *förklara* de antagna orsakssambanden i verkliga instanser.
- Det andra är att *beskriva* instanser inom en vald kontext.
- Det tredje är att *illustrera* aspekter av instanserna som är relevanta för vår frågeställning.
- Det fjärde är att *upplysa* förmodade konsekvenser av instanserna när det inte råder enighet kring dem. (Yin, 2009, 19-20).

Fallstudieforskning syftar till att upptäcka hur ett visst verkligt fenomen påverkar den utsedda forskningsfrågan. Vanligtvis innebär fallstudien en insamling av ostrukturerade data, och en kvalitativ analys av dem (Hammersley et.al., 2009, 4). I vår uppsats utgörs studiens ostrukturerade data av Netanyahus tal som analyseras med en kvalitativ narrativanalys.

3.2 Narrativanalys

Narrativanalys är en typ av textanalys som används för att titta på hur berättandet av historier används för att göra händelser relaterbara och begripliga, eller i politiskt syfte för att skapa gemenskap. Enligt forskare som använder sig av narrativanalys är våra identiteter inte givna utan omförhandlas genom narrativa handlingar (Robertson, 2005, 220-221). Om makten i samhället förstås av i narrativa termer av individen blir relationen mellan politiska narrativ och medborgarna intressant och kan inte bara ge insikt om begripliggörande på individnivå, utan också på gruppnivå (Robertson, 2005, 225).

En narrativ består av en historia och en diskurs. Historien består av innehållet eller händelseförloppet samt karaktärer och företeelser som iscensätter händelserna, historien är

narrativens ”vad”. Diskursen har att göra med sättet innehållets förmedlas, analysens ”hur” (Robertson, 2005, 230)

Vi har valt att använda oss av denna metod i vår uppsats för att vi, i vår läsning av Netanyahus tal, inte har koncentrerat oss på politiska sakfrågor eller fakta utan på hur det gemensamma narrativ som skapar gemenskap i ett samhälle används politiskt och skapar samhällseliga föreställningar.

3.3 Genomförandet av fallstudien

Syftet i den här uppsatsen är att besvara en frågeställning som i grund och botten handlar om identitetssyn och hur samhällseliga föreställningar rekonstrueras i politiska uttalanden, detta gör att det finns det en stark kulturell kontext som behöver empiriskt material för att kunna bevisas. Därför anser vi att en kvalitativ, teorianvändande fallstudie är den metod som bäst främjar en konkret analys vår frågeställning.

För att göra undersökningen proportionell till uppsatsens längd har vi valt att avgränsa studien på flera sätt. Vi har valt att fokusera studien till en politiker, Benjamin Netanyahu, och även avgränsa antalet tal som omfattas. Studien analyserar endast den israeliska sidan av Israel/Palestina konflikten. Anledningen till detta är att källmaterialet av palestinska ledares inrikestal är mycket bristfälligt, så för att främja intersubjektiviteten hos studien och undvika de brister som en jämförande analys skulle framkalla begränsades fallstudien till att endast omfatta israeliska uttalanden.

Vi har valt en variation av Netanyahus tal från olika tidpunkter och forum. Anledningen till att vi har valt dessa tal är att göra en komparativ undersökning av hans budskap om konflikten med palestinierna i relation till:

1. Perioden för och efter andra intifadan.
2. Under premiärministerrollen respektive inför valperiod.
3. Inför internationell respektive inhemsk.
4. Internationell press intensitetsnivå.

Det första talet är från Netanyahus första ämbetsid som premiärminister, post Osloperiod 1998 i FN-generalförsamling. Andra talet ägde rum när han återigen konkurrerade om

Likudpartiet ledning, mitt under andra intifadan. Tredje talet hölls som nyvald premiärminister vid Bar-Ilan universitetet 2009 i adressering till nationen angående Obamas krav på tvåstatslösning främjandet. Även resterande talen höll Netanyahu som premiärminister. Det fjärde och femte hölls 2011 respektive 2013 i FN-generalmöte. Det sista höll han återigen vid Bar-Ilan universitetet i en ny adressering till nationen som omvald premiärminister.

3.4 Material

Eftersom vi gör en kvalitativ, teorianvändande fallstudie där vi analyserar text består vårt material endast av andrahandskällor. Dessa källor består i av transkriberade tal från israeliska tidningar och Israels utrikesdepartement. Äktheten i materialet är närmast garanterad, vid alla tillfällen har det funnits åtskilliga åskådare och pressbevakning och transkriberingen av talen publiceras bara några timmar efter talet hållits (Eliasson et al., 2012, 283-284).

När man använder andrahandsmaterial måste man också ta i beaktning att källans ursprung kan vara partisk (Eliasson et al., 2012, 285). Detta påverkar inte merparten av vår materialinsamling då vi inte letar faktauppgifter utan analyserar narrativ i talen.

Det teoretiska materialet består av akademiska artiklar, böcker och tidningsartiklar. Vi har bland annat använt mycket material från professor Daniel Bar-Tal som utvecklat den teori om svårlösliga konflikter som vi använder som analysverktyg i fallstudien.

4 Teori och centrala begrepp

I detta avsnitt kommer vi presentera den teoribas som fallstudien bygger på. Avsnittet är uppdelat i två delar, den första beskriver socialkonstruktivismen som kunskapsteori och fokuserar sedan på individens konstruerande av sin etnicitet, gruppmedlemskap och fiendebilder. Vidare i den andra halvan kommer vi fokusera på Daniel Bar-Tals teori kring svårlösliga konflikter för att vidare beskriva hur gruppidentiteten förstärks av konflikt och dessutom klarlägga vår syn på konflikten mellan Israel och Palestina som en konflikt baserad på identitet, vilket kommer ha stor betydelse i den fortsatta analysen.

4.1 Socialkonstruktivism

Den klassiska synen på mänsklig kunskap brukar beskrivas som ”Tabula rasa”, den tomma tavlan. I denna metafor är vårt medvetande en tom duk som genom våra sinnesintryck fylls av färg och form. I denna föreställning är den kunskap som fångas in genom sinnenas intryck ”ren” och saknar utomstående påverkan. Denna form av radikal empirism har dock ifrågasatts sedan sin uppkomst, bland annat ha det påpekats att de mänskliga sinnen inte är felfria (Barlebo Wenneberg, 2000, 20) och att bearbetningen i hjärnan inte heller är det i vissa fall (Barlebo Wenneberg, 2000, 23).

En annan invändning, som leder oss fram till en mer sociologisk syn på bearbetningen av sinnenas intryck och kunskap, är att den ”rena” kunskapen påverkas av störande, utomstående faktorer i kunskapsintaget. Dessa störande faktorer kallar vi idag social påverkan (Barlebo Wenneberg, 2000, 20). Att den ”rena” kunskapen korrumpas av vår omgivning gör att det vi uppfattar som vår kunskap är förankrad i tid och rum vilket i sin tur gör att vår kunskap ställs i en kulturell kontext som är i ständig flux (Barlebo Wenneberg, 2000, 29).

Socialkonstruktivistisk teori avser alltså att svara på hur social kontext påverkar vår kunskap (Barlebo Wenneberg, 2000, 29). Utgångspunkten är att helt frångå tanken på ”ren” kunskap. Istället för att reflektera om kunskap är sann eller giltig tittar man på hur det vi uppfattar som vår kunskap produceras (Barlebo Wenneberg, 2000, 30). Man menar att vår kunskap produceras genom social konstruktion. Produktionen av kunskap sker med en kulturell betingning, dels genomspråkliga begrepp som per definition kräver socialt samspel (Barlebo Wenneberg, 2000, 29–30). Konstruktionen skapas genom en mental uppdelning, man skapar skillnader och formulerar olika uppdelningar genom språket (Barlebo Wenneberg, 2000, 148). Delvis konstrueras kunskap också av den ”Zeitgeist”, tidsanda, som råder och tillför sociala normer och världsbilder (Barlebo Wenneberg, 2000, 29–30). Konstruktionen här sker genom att man tillfogar eller tillskriver intentionella tolkningar till sociala situationer eller beteenden (Barlebo Wenneberg, 2000, 148–149), alltså en slags ”justified true belief” där man förutser händelser eller egenskaper genom upplevd erfarenhet (Barlebo Wenneberg, 2000, 78).

4.1.1 Identitetsuppbyggnad

Enligt socialkonstruktivismen måste man vara noga med att inte se sociala handlingar som naturliga och därmed oföränderliga (Barlebo Wenneberg, 2003, 11). Socialkonstruktivistisk teori ger därför utrymme för etniska identiteter att förändras och ha en mer konturlös natur än äldre teoriskolor. Andra teorier menar att ursprunget till etniska grupper är opportunistiskt genom selektiva ekonomiska, politiska och religiösa mål. Socialkonstruktivismen understryker påverkan av ekonomi och politik, men hävdar att konstruktionen av etnisk identitet snarare handlar om att identifiera sig själv i relation till etniciteten (Joireman, 2003, 54).

Identitet är alltså en kombination av medfödda egenskaper och egenskaper som har tillkommit genom socialt samspel. Detta påverkar vilka individer och grupper man känner samhörighet med i samhället (Joireman, 2003, 54–55). Etniska identiteter blir därmed delvis medfödda men också delvis valbara (Joireman, 2003, 55), och väljs genom medfödd identitet plus subjektiva preferenser som formas genom ekonomiska, politiska och sociala förutsättningar (Joireman, 2003, 54).

Identifikationen med en grupp som definieras genom etnicitet leder till att det i sociologiska termer skapas en in-grupp och ut-grupper. In-gruppen är den grupp som individen känner psykologisk tillhörighet med, utifrån kännetecknen som diskuteras ovan. Ut-grupperna blir då grupperingar som saknar de kännetecknen som tillhörigheten bygger på, de blir en separat grupp och distanseras från den ”egna” identiteten (Joireman, 2003, 62). Distansen mellan in- och ut-grupperna tenderar dessutom att förstärkas om grupperna konkurrerar om samma resurser (Joireman, 2003, 67). Enligt Herbert Blumers modell av relationen mellan en in-grupp och en ut-grupp kan fyra kritiska element urskiljas:

- tron på in-gruppens överlägsenhet
- tron på skillnader i ut-gruppen
- tron på att in-gruppen har rätt till vissa ”rättigheter och privilegier”
- förståelse för att dessa ”rättigheter och privilegier också är önskvärda för ut-gruppen (Joireman, 2003, 64-65)

Övertygelsen att dessa skillnader finns gör att ut-grupperna framstår som ett hot mot den egna in-gruppens resurser och framgångar (Joireman, 2003, 65). Detta kan i västa fall leda till politisk mobilisering av etniska grupper som betonar skillnaderna och konkurrensen mellan grupperna, stärker hotbilden av ”de andra” (Joireman, 2003, 66) och därmed rättfärdigar politisk kontroll och till och med väpnad konflikt (Joireman, 2003, 63).

I dessa situationer förstärks bilden av en ut-grupp till en fiendebild. De skiljer sig på så sätt att hotet från den andre inte bara hotar konkurrensen mellan gruppen, utan hel den egna gruppens existens. För detta krävs att fienden antingen är militärt kapabla eller kulturellt sofistikerade nog att utplåna den andra gruppen. Hotet blir då intensivare och det blir även känslorna för de inblandade parterna med ilska, rädsla och opålitlighet gentemot den andre (Cottam, 1999, 203-204). Denna typ av fiendebild är den som dominerat under de mer våldsamma perioderna under Israel/Palestina konflikten (Cottam, 1999, 205).

4.2 Intractable conflicts (svårlösliga konflikter)

Vår forskning behandlar en fallstudie av konflikten mellan Israel och Palestina. Denna konflikt är ”intractable”, dvs. svårlöslig konflikt (IC) och därför applicerar vi forskningen inom det konceptuella mönstret av svårlösta konflikter. Inledningsvis analyserar vi centrala egenskaper för den svårlösliga konflikten. Enligt Kriesberg och Bar-Tal karakteriseras denna typ av konflikt av följande:

- Långdragenhet – innebär att konflikten har existerat under minst en generation.
- Våldsamhet – konflikten består av ömsesidigt fysiskt våld i form av krig, terror eller lågintensiv väpnad konfrontering.
- Uppfattas som omöjlig att lösa – bägge sidors civilbefolkning förväntar sig inte en fredlig lösning. Deras antagande är att konflikten är ett nollsummespel där ingen sida kan vinna och därför förbereder dem sig på en långvarig konflikt. Varje sida koncentrerar sig på egna behov och är inte benägna att acceptera eftergifter.
- Kostsamma investeringar – militära, ekonomiska, teknologiska och psykologiska insatser som de motstridiga parterna gör för att hantera konflikten.

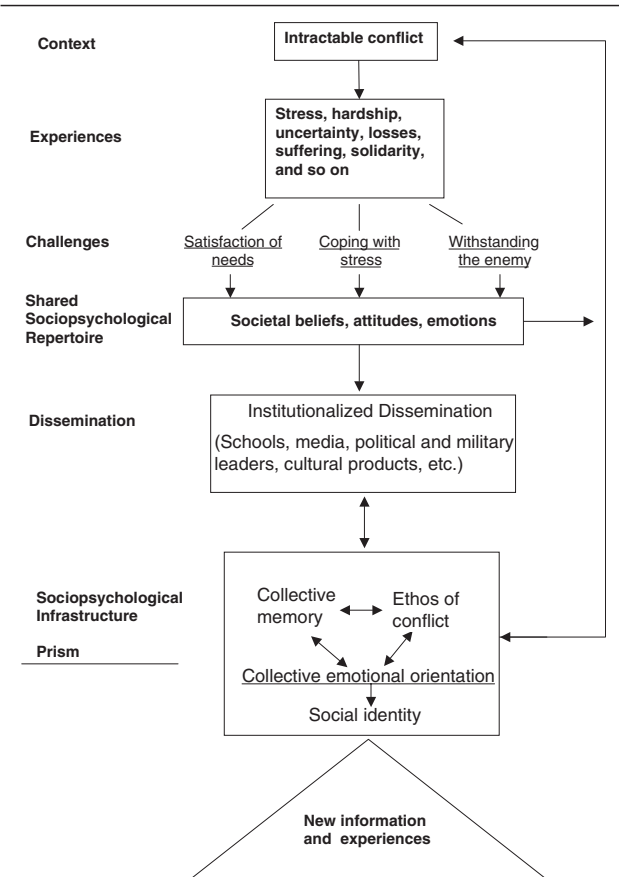
- Totalitet – varje sida ser konflikten som nödvändig för sin existens och för dimensioner av självbestämmandet, territorium, självständighet, religion och kultur.
- Centralitet – konflikten utgör en central del av civilbefolkningarnas liv. Civila är signifikant involverade i konflikten genom media, politiskt ledarskap och samhällliga institutioner. (Bar-Tal, 2007, 1431-1433)

4.2.1 IC:s sociopsykologiska infrastruktur och social identitet

IC medför kroniska negativa effekter som rädsla, stress, smärta, desperation, utmattning, misär, trauma, sorg och kostnad. Hanteringen av denna typ av konflikt kräver dagliga konfronteringar och uppoffringar från de inblandande samhällena. Eftersom konflikten är långvarig tvingas individerna att anpassa sig till hårda omständigheter som våld, mänsklig förlust och hot; och bygga upp psykologiska mekanismer av kollektivism, villighet till personlig uppoffring, solidaritet med och lojalitet till nationen, beslutsamhet, mod och uthållighet och hjälper att konfrontera och besegra fienden. Dessa mekanismer utgör samhällets sociopsykologiska infrastruktur, dem förenar människor och skapar en gemensam grund för kollektiva minnen, konfliktetos och kollektiv känslomässig orientering, tre centrala element som slutligen bildar samhällets sociala identitet. (Bar-Tal, 2007, 1434-1435)

Vi kommer att fördjupa ytterligare om kollektiva minnen, konfliktetos, kollektiv känslomässig orientering och social identitet i försättningen. Först vill vi belysa kärnan till ICs sociopsykologiska infrastruktur, sociala föreställningar (se Figur 1). Sociala föreställningar innebär gemensamma kognitioner av samhällets medlemmar om frågor som berör deras samhälle och särskiljer det från andra samhällen. De utgör referenserna för ledarnas beslutsfattande, utformar deras handlingsstrategi och ger en basis för en gemensam förståelse av verkligheten och koordinering av sociala aktiviteter. Det är anmärkningsvärt att inte alla samhällets medlemmar delar uppfattning kring repertoaren av sociala föreställningar avseende konflikten. Dock vid konfliktens klimax delas dessa föreställningar sinsemellan den stora majoriteten av samhället. Antagandet här konstaterar att utan en utbred kollektiv konsensus kring de tre främsta förutsättningarna av sociala föreställningar, dvs. kollektivt minne, konfliktetos och kollektiv känslomässig orientering, kommer det att vara svårt för samhället att bemöta konfliktens utmaningar. (Bar-Tal, 2007, 1435-1437)

Figure 1
Conceptual Model of the Psychological Foundations of Intractable Conflicts

Figur 1: (Bar-Tal, 2007, 1437)

4.2.2 Centrala teman i sociala föreställningar under IC

Sociala föreställningar som relateras till IC gestaltas i form av åtta centrala teman:

1. Rättfärdighet av ens egna mål – eftersom konflikter grundar sig på motstridiga intressen och mål mellan olika grupper behöver medlemmar av respektive gruppen övertyga sig om sin egen rättfärdighet medan motståndarens mål är orättvisa. Varje grupp har benägenhet för att se verkligheten enbart utifrån eget perspektiv och bortser motståndares perspektiv. Detta tema förser konfliktens utbrott rationalitet.

2. Säkerhet – gäller sociala föreställningar om säkerhet inom två centrala dimensioner. Den personliga dimension angår individers säkerhet medan den nationella dimensionen angår nationens existentiella hot som fienden utgör.

3. De-legitimering av motståndaren - innebär kategorisering av motståndaren i mycket negativa kontexter som avhumaniserar den och beskriver motståndarens agerande som avvikande från sedvanliga normer.

4. Positiv självbild – en etnocentrisk inställning som avser sociala föreställningar som argumenterar för egna samhällets positiva egenskaper, färdigheter och värderingar. Får en extra viktigare roll i svåra konfliktsituationer för att kunna mobilisera allmänt stöd och rättfärdiga egen aggression och omoraliska åtgärder.

5. Självvald offerroll - avbildar eget folk som offer för motståndarens ondska och grymheter.

6. Patriotism – i svåra konfliktsituationer försöker respektive grupp att stimulera konnotationer av kärlek till nationen, lojalitet, stolthet och åtagande bland det egna folket.

7. Förening – sociala föreställningar som syftar till att eliminera interna dispyter, öka solidaritet med ledarna och ena alla samhällets sektorer kring ett gemensamt mål.

8. Den egna eftersträvan för fred – utmålning av den egna gruppen som fredsfrämjare både inhemskt och internationellt. Freden betraktas dock som utopisk och har i synnerhet en funktion av att ge hopp till folket som befinner sig i en lång konfliktperiod. (Bar-Tal, 1998)

Dessa teman täcker ICs essens vad gäller orsakerna till konflikten, den upplevda självbilden respektive fiendebilden samt nödvändiga förutsättningar för att kunna genomleva konflikten. De olika temana kan skilja sig åt från olika konflikter beroende på intensitet, kulturella och geopolitiska förhållande. Dessutom är de väsentliga delar av narrativ och etosbildning i samhällen genom att ständigt upprätthålla en positiv självbild, eftersträva säkerhet, utveckla patriotism och enighet och öka tron på det egna målets rättfärdig. Det mest utmärkande för dessa sociala föreställningar under IC är hur de kompletterar varandra till en enhetlig dimension av extremism, svartvit syn, okritisk uppslutning och stark tro på deras validitet och gehör i samhället. (Bar-Tal, 1998)

Sociala föreställningar av kollektiva minnen beskriver förloppet av samhällets historia och bildar den historiska narrativen gentemot konflikten. Med andra ord kan man säga att dessa ger en ”handbok” för folket i hur det ska tolka historien avseende konflikten. Föreställningar

av kollektiva minnen är selektiva, partiska och rekonstruerade från verkliga händelser för att stödja samhällets behov i hantering av konfliktens konsekvenser. Dem refereras till fyra av de centrala temana ovan: dem rättfärdigar det egna deltagandet i konflikten, dem framställer en positiv självbild, dem de-legitimerar motståndaren och betonar det egna folkets offerroll. (Bar-Tal, 2007, 1436-1438)

I kontrast handlar konfliktetos om samtida narrativ av konflikten. Etos definieras av Bar-Tal som ”The configuration of shared central societal beliefs that provide a particular dominant orientation to a society at present and for the future”. Etos står för en kunskapsteoretisk basis för rådande uppfattningar som ger innehåll åt social tillvaro och binder ihop individer kring gemensamma mål och aspirationer. Konfliktetos medför motsvarande kunskapsteoretiska uppfattningar kring konfliktens förutsättningar, mål, behov och avbildar själv- och fiendebilder. (Bar-Tal, 2007, 1438-1439)

Som vi nämnde ovan kompletterar sociala föreställningar som kollektivt minne och konfliktetos varandra och delar ofta liknande teman. Dessutom utformar dem kollektiva känslomässiga orienteringar. I en IC miljö kännetecknas kollektiva känslomässiga orienteringar av rädsla för fenomen som t.ex. terrorattentat, förlust av närstående och fysisk möte med soldater; och hat gentemot motståndargruppen vilket har en funktion av att underlätta acceptans för fysiskt våld riktat mot motståndargruppen. (Bar-Tal, 2007, 1439-1440)

4.2.3 Israel – Palestina konflikten – en identitetsbaserad konflikt

I den här delen vill vi tillämpa den presenterade teorin om IC på den israeliska-palestinska konflikten. Sociala föreställningar av kollektiva minnen och konfliktetos bildar emellertid samhällets sociala identitet. Social identitet är en självkategoriseringsprocess där individer grupperar sig kognitivt kring tillhörighet till en viss social kategori. Medlemmar av den sociala kategorin, vanligtvis en etnisk grupp eller nation, identifierar sig med sin grupp kognitivt, känslomässigt och beteendemässigt. (Bar-Tal, 2007,1443) Identitetsbaserade konflikter innehar den högsta svårloshetsnivån (intractability). Människor tenderar att gruppera sig betydligt mer när deras grupp utsätts för en konfliktsituation. Ofta är förnekande av motståndarens identitet hjärtat av konflikten. Israel- Palestina konflikten är ett exempel på

identitetsbaserad konflikt där gemensamma sociala föreställningar är starkt inbäddade i gruppens sociala identitet vilket leder till att konfliktlösningen ofta krockar med hur gruppen uppfattar sin självbild och därmed blir konfliktlösningen oerhört mycket svårare. (Tint, 2010, 244)

Konflikten mellan Israel och Palestina är ett framträdande exempel på etnonationell konflikt. Konflikten uppfyller ICs kriterier i största möjliga utsträckning. Den reflekterar över elementära frågor som existentiella behov hos båda parter och en genomförbar lösning betraktas allmänt som väldigt svår om inte omöjlig. Israels minimum krav överstiger palestiniernas maximala eftergifter och vice versa. Varje sida ser konflikten som ett nollsummespel och utnyttjar alla sina resurser i kampen om att få övertaget. (Bar-Tal, 1998). Konfliktetos i Israel har emellertid haft en icke-linjär utveckling, hade en central ställning fram till fredsavtalet med Egypten, mindre under fredsprocessen på 80-90talen och blev som starkast sedan andra intifadans utbrott (Halperin et.al., 2010, 39).

4.2.4 Kritiska perspektiv på Intractable Conflicts

Kritiken av Daniel Bar-Tals teori om Intractable Conflicts kan komma både från ett mer radikalt och ett mer traditionellt säkerhetsperspektiv. Kritisk säkerhetsteoretiker som Robert Cox skulle kalla modellen för ”problem-solving theory”, han och andra kritiska tänkare menar att teori inte kan vara objektiv och avskild utan alltid utvecklas med vissa sociala antaganden och ideologiska strävanden, även om de inte alltid är medvetna. Cox skriver vidare att sociala strukturer inte är intersubjektiva, de är unika och därför är försöken att forma generella teorier om konflikter lönlösa (Sheehan, 2005, 155).

Kritiken från den mer traditionella realistiska säkerhetsteorin skulle fokusera på motsatsen, att IC tar för stor hänsyn till sociala strukturer och gruppidentifikation. Realistisk säkerhetsteori har sedan säkerhetsteorins födelse hävdade att konflikter skapas genom spänningen mellan yttre statliga aggressioner och statens militära makt (Sheehan, 2005, 15). Neorealisten Kenneth Waltz finner krigets rötter i det internationella systemet, dvs. maktbalansen mellan stater. Han påstod att krig inte kan förklaras med reduktionistiska teorier (Oneal, 2012, 2). Bar-Tals teori har en konstruktivistisk inställning som förklarar att varje konflikt har specifika förutsättningar och sker i relation till en social kontext (Rouhana, 1998, 761), enligt neorealismisk säkerhetsteori skapar detta för många faktorer att ta hänsyn till för att kunna dra

generella slutsatser (Oneal, 2012, 12). IC trotsar traditionella konfliktlösningsmetoder, de utvecklar ifrån djupt rotade abstrakta psykologiska fenomen som blir konkreta där grundläggande mänskliga behov som identitet och trygghet blir nödvändiga för konfliktens lösning (Rouhana, 1998, 761).

5 Analys

5.1 Israeliska sociala föreställningar i Netanyahus tal

”The agreement between Israel and the Palestinians is based on a simple equation: The Palestinians receive jurisdiction in the territory in which they live. [...]to ensure that the **Palestinian entity** [egen markering] does not become the base for hostile forces.” (Netanyahu, 1998)

”we are ready to agree to a real peace agreement, a demilitarized Palestinian state side by side with the Jewish state.” (Netanyahu 2009)

”Jag ser ett självstyre där palestinierna kommer att ha frihet att styra sig själva. Men en stat [...] det inte. Inte under Arafat, inte under en annan ledning, inte idag och inte imorgon. Självstyrelse - ja. Land - nej.

[...] Att säkerställa vår nationella existens kräver bekämpandet av etableringen av en annan arabisk stat i västbanken. [...] mina vänner, vi måste klargöra saker idag på det skarpaste sättet, vi kommer inte att stödja etableringen av en palestinsk stat väst om Jordanfloden” (Netanyahu, 2002, egen översättning)

5.1.1 Problematik: Den vaga principen om två stater för två folk

Tvåstatslösning innebär i teorin etableringen av en palestinsk stat i västbanken, Gaza och östra Jerusalem, sida vid sida med staten Israel. I motsats till denna lösning belyser vissa stats- och samhällsvetare enstatlösningen som i sig också är vag eftersom den allmänt uppfattas som förfall av Israel som en judisk stat, något Israel kraftigt motsätter sig. Tron på modellen ”coexistence under occupation” i det israeliska samhället utplånades i efterspelet av första intifadan. Dock har det inte underminerat den allmänna perceptionen om landets judiska tillhörighet. (Allegra et.al., 2011, 261-262)

Netanyahus inställning till frågan om en palestinsk stat skiljer sig drastiskt åt talmässigt mellan de perioder som vi analyserar. Citaten från 1998 då han var premiärminister utesluter helt idén om en tvåstatslösning. År 2002 tog Netanyahu sig tillbaka till politiken och då var hans budskap i denna fråga mer extrem. Han tydliggör sin motsättning till en palestinsk stat oavsett under vilken palestinsk ledare eller vid vilken tidpunkt. Idén om en palestinsk stat har lyst med sin frånvaro på alla israeliska premiärministrars politiska agenda fram till 2005 då Ariel Sharon förklarade palestinska staten som en målsättning inom fredsprocessen (Allegra et.al., 2011, 264). Slutligen år 2009 talade Netanyahu för första gången om begreppet i FN.

Vissa anmärkningsvärda aspekter framgår i Netanyahus inkonsekventa inställning om palestinsk stat. Den första är att han 2009 betonar den stats typ som han är beredd att acceptera, vilken är icke-militariserad. För det andra antar vi att Netanyahus tvetydighet härstammar från det unika och svåra politiska systemet i Israel som tvingar israeliska ledare att skilja på budskap gentemot väljare och mot medlare, detta kommer vi att utveckla i det som följer.

Teman som vi fann spår av angående tvåstatslösning handlar framför allt om säkerhet vilket kopplas till Netanyahus begäran för en de-militariserad stat och att den nya staten ska forma en bas för en destruktiv våg av terrorism i hjärtat av Israel. Det råder ett antagande om att det israeliska förnekandet av en palestinsk stat härstammar från religiösa ideologier (Halperin et.al., 2010, 38). Detta relateras till den sociala föreställningen om att västbanken inte är ett ockuperat territorium, något vi återkommer till. Ett annat tema är betoningen på Israels egen eftersträvan för fred som annonserar på en internationell arena. Freden som utmålas är tydligt utopisk och har en funktion av att ge hopp, det är en fred som enbart kan uppnås då de israeliska kraven möts. Han påpekar också en dramatisk ekvation är en palestinsk stat är lika med den judiska statens destruktion vilket kan relateras till teman om förening och säkerhet.

” I think it's time that the Palestinian leadership recognizes what every serious international leader has recognized [...] President Abbas, stop walking around this issue. Recognize the Jewish state, and make peace with us. [...] I cannot make peace alone. I cannot make peace without you. President Abbas, I extend my hand -- the hand of Israel -- in peace.” (Netanyahu, 2011)

5.1.2 Problematik: Tvetydighet gentemot väljare respektive medlare

Tvetydigheten från israeliska ledare genom historien härstammar från det faktum att anhängare av bosättningarna har uppnått någon form av veto-ställning. De representeras ständigt av politiska partier som tillhör den radikala högern och som har en särskild förmåga till att bryta ner och rekonstruera politiska partier och koalitioner för att gynna deras heliga mål att skydda bosättningsprojektet. Detta fenomen utmärker ett parlamentariskt multipartiskt system som Israel. Israeliska premiärministrar, i synnerhet högerorienterade, är tvungna att manövrera i ett politiskt spektrum där de kan upprätthålla sin koalition, rädda sina säten och samtidigt undvika friktion med USA, som är den viktigaste allierade. USA är även den främsta fredsmedlaren i regionen och har genom historien distanserat sig från bosättningsprojektet genom att ställa krav på Israel att vara beredda på eftergifter. I perioder då internationella påtryckningar blir mer intensiva tenderar Israels premiärministrar att medge USAs krav och därför måste radikala högerpartier avgå från koalitionen för att inte motsäga sig inför sina väljare. (Doron et. al., 2012, 2-3)

Rimligtvis kan man anknyta Netanyahus oenhetliga visioner presenterade ovan till detta fenomen. Administrationsskiftet i USA 2008 kan ha inneburit medförandet av mindre tålmod för fredsprocessens vila, ökade kraven på Netanyahus regering och tvingande honom därför att uttryckligt acceptera tvåstatslösningen. Ett mer nutida exempel är John Kerrys intensiva fredsmäklande där Netanyahu står mellan Kerry och bosätternas representant Naftali Bennet och skulle kunna förlora sin koalition ifall han ger efter för Kerrys förslag (Ravid, 2014). Inom ramverket för IC kan Netanyahus vilja att tillfredsställa både fredsläget och bosättarna leda till ökad beslutsamhet av konfliktetos som uttrycks gentemot den egna befolkningen och betoningen på att palestinierna varken är kapabla eller beredda att kompromissa. Detta berör framför allt teman om förening och den egna eftersträvan för fred. Å ena sidan uttrycka Israels eget fredsfrämjande utåt och å andra sidan minska inbördes friktioner kring konfliktens kärnfrågor, som exempelvis bosättningsarnas framtid.

“Israel has been fulfilling its part of this agreement. 100 % of the Palestinians in the Gaza district and 98 % of the Palestinians in Judea and Samaria, known as the West Bank, are now living under Palestinian rule. [...] It can no longer be claimed that the Palestinians are occupied by Israel. We do not govern their lives.” (Netanyahu, 1998)

”The connection of the Jewish People to the Land has been in existence for more than 3,500 years. Judea and Samaria, [...]the Land of our Forefathers [...] but [...] in the heart of our Jewish Homeland, now lives a large population of Palestinians. We do not want to rule over them.” (Netanyahu, 2009)

5.1.3 Problematik: De ockuperade territorierna är inte ockuperade

Den amerikanska författaren James Whitcomb Riley, som verkade mellan 1870 och 1920, brukar krediteras med uttrycket: “When I see a bird that walks like a duck, swims like a duck and quacks like a duck, I call that bird – a duck” (Tsur, 2012, 471). Inom israelisk politik är områdena som erövrades i sexdagarskriget 1967 en fågel som vägras ses som en anka. FN, stater runt om i världen och de israeliska medborgare som motsätter sig annekteringen benämner dessa som de ”ockuperade områdena” medans de fått en lång rad andra namn från politiska makthavare. Bland annat; “held territories”, “disputed territories”, “territories” eller “the territories”, “the West Bank”, “Judea and Samaria”, och till och med “the liberated territories” (Tsur, 2012, 476) . Eftersom det aldrig fattats ett politiskt beslut om vad som ska ske med de ockuperade områdena har de kommit att bli en viktig fråga för alla politiska läger som utvecklat egna begrepp och uttryck för att påverka den politiska narrativen (Tsur, 2012, 474).

I sina tal använder sig Netanyahu generellt av uttrycket ”territories” som beteckning för de ockuperade områdena, både i internationella och inomstatliga sammanhang (Netanyahu, 1998, 2009, 2013a). Begreppet ”territories” används av israeliska politiker som inte vill använda politiska etiketter såsom ”erövrade” eller ”befriade” eftersom den framtida situationen för områdena är oklar (Tsur, 2012, 478).

I vissa fall byter Netanyahu ut begreppet ”territories” mot ”areas” (Netanyahu, 2009), vilket är mycket kritiserat. När den dåvarande kulturministern 1985 beslutade att sändningsledningen för statlig media skulle göra samma byte invände ett opponerande parti:

“What is ‘territory’ according to the dictionary, for our purposes?—‘an occupied territory that is conquered by a foreign country, a territory held by the occupying forces.’ And in contrast, ‘area’ is ‘a territory, part of a country, a district or a city.’ Well, when we say ‘territories, we have included a settled territory, an occupied territory, a held territory, everything—according to one’s individual preference....This constituted a deliberate intent to change the proposal, and was deliberately

intended to pave the way for what those who propose it are demanding—to annex that same territory.” (Tsur, 2012, 478)

Att ändra begrepps användning kan i det här fallet alltså vara ett försök att omärkligt ändra narrativ från ett ockuperat territorium till ett område, införlivat i den israeliska staten. Det bör också tilläggas att bytet skedde i ett tal som hölls på ett israeliskt universitet, inte inför internationella aktörer (Netanyahu, 2009). I relation till Bat-Tals teman kan man se detta som försök att rättfärdiga sina mål och få de ockuperade områdena att ”sluta” vara ockuperade och istället ses som en del av Israel av allmänheten.

I Netanyahus tal benämns västbanken i internationella sammanhang som ”Judea and Samaria, also known as the West Bank”, men i inomstatliga tal bara som Judea och Samaria. Västbanken är ett opolitiskt namn som endast syftar på det geografiska läget, den västra banken av Jordanfloden (Tsur, 2012, 478). Judea och Samaria är benämningar som accepteras av de flesta officiella partierna, och blev populärt efter att en högerregering kommit till makten i slutet på 70-talet. Namnen har sitt ursprung i bibeln (Tsur, 2012, 478) och är ännu ett sätt att rättfärdiga statens mål, inte genom att ändra narrativ, utan genom att förstärka den bibliska, historiska kopplingen som det israeliska folket har till det land som Gud lovade Abraham i gamla testamentet (Joireman, 2003, 60). Netanyahu understryker denna historiska och gemensamma mytologiska föreställning och skapar patriotiska känslor i sitt tal vid Bar Ilan universitetet 2009:

“The connection of the Jewish People to the Land has been in existence for more than 3,500 years. Judea and Samaria, the places where our forefathers Abraham, Isaac and Jacob walked, our forefathers David, Solomon, Isaiah and Jeremiah - this is not a foreign land, this is the Land of our Forefathers” (Netanyahu, 2009).

Netanyahu nämner ingen palestinsk relation till Judea och Samaria (västbanken). Han erkänner enbart att det finns en stor palestinsk befolkning som bor i Judea och Samaria, ”hjärtat” av den judiska nationen utan att de har någon historisk rätt till det. Den sociala föreställningen att västbanken inte är ockuperat territorium är ett centralt hinder för konfliktlösningen. Majoriteten av den judiska befolkningen och politiska ledarna hävdar att västbanken exklusivt tillhör den judiska nationen och är därför ett befriat territorium snarare än ockuperat, motverkar idén om kompromiss över territoriet, skapar en emotionell svårighet

att lämna det och får den judiska befolkningen att tolka processen som om de är de enda som bidrar med något till fredsprocessen. (Halperin et.al., 2010, 40-41)

5.1.4 Problematik: Avvisande av den palestinska narrativen

En annan aspekt av Netanyahus text är den allmänna frånvaron av den palestinska narrativen inom sociala föreställningar i Israel. En undersökning av Peace Index, 2009, visar att majoriteten i Israel (56 %) vägrar att acceptera något israeliskt ansvar för palestiniernas lidande och flyktingproblem, även om palestinierna erkänner ett visst självansvar. Dessutom framgår det att de flesta judarna motsätter sig någon referens av den palestinska berättelsen i de israeliska läroböckerna. Här hittar vi ett tydligt spår för de-legitimeringstemat som mobiliserar den judiska befolkningen för att enhälligt förneka territoriella eftergifter och ömsesidig lösning för flyktingproblemet och distanserar sig från en fredlig konfliktlösning. (Halperin et.al., 2010, 40-41)

” Why has the conflict going on for over 60 years? [...]The closer we get to a peace agreement with them [Palestinians], the more they are distancing themselves from peace. They raise new demands. They are not showing us that they want to end the conflict. [...]Even the moderates among the Palestinians are not ready to say the most simplest things: The State of Israel is the national homeland of the Jewish People and will remain so.” (Netanyahu, 2009)

” I think it's time that the Palestinian leadership recognizes what every serious international leader has recognized [...] President Abbas, stop walking around this issue. Recognize the Jewish state, and make peace with us. [...] I cannot make peace alone. I cannot make peace without you. President Abbas, I extend my hand -- the hand of Israel -- in peace.” (Netanyahu, 2011)

” the most senior Palestinian leader at the time, the Mufti Haj Amin al-Husseini preached and acted to implement the Holocaust [...]The Mufti is still an admired figure in the Palestinian national movement. ” (Netanyahu, 2013)

” We did [i Gaza] exactly what the theory says: Get out, go back to the 1967 borders, dismantle the settlements.[...], we didn't get peace. We got war [...] President Abbas just said on this podium that the Palestinians are armed only with their hopes and dreams. Yeah, hopes, dreams and 10,000 missiles and Grad rockets...” (Netanyahu, 2011)

5.1.5 Problematik: Den negativa föreställningen av palestinska ledare

Härstammar från den allmänna negativa stereotypen i det israeliska samhället gentemot palestinier. Enligt Peace Index år 2000 betraktade 75 % av israelerna palestinerna som bedragare och respektlösa mot människoliv. En likadan undersökning åtta år senare avslöjade ungefär samma resultat (77 %). På ledarnivå karaktäriserades konflikten av ömsesidiga anklagelser om att andra sidan varken är kapabel eller vill främja freden. Netanyahu beskriver påståendet om att det enbart är palestinerna som är ansvariga för fredsprocessen vilade sedan 2000, vilket stöds av majoriteten i Israel. Utöver palestiniernas skyldighet för fredens frånvaro framgår i en opinionsundersökning från 2007 att 71 % av israelerna tror på att palestiniernas slutgiltiga mål är att eliminera staten Israel. (Halperin et.al. 2010, 42-44)

I Netanyahus citat märks uppenbart teman om framför allt självvald offerroll och delegitimering av motståndaren men även om säkerhet, rättfärdighet av egna mål och egen eftersträvan för fred. Han hänvisar till palestiniernas roll i förintelsens implementering genom att tala om den palestinska ledarens Mufti Haj Amin al-Husseinis samarbete med Hitler. Netanyahu anknyter detta till den samtida palestinska politiska agendan, något som framkallar föreställningar om att palestiniernas reala mål är att eliminera Israel oavsett vilka krav som de får igenom i fredsförhandlingarna. Dessutom betonar Netanyahu Abbas oförmåga att stoppa våldet mot israeler som ständigt sätts i risk trots Israels fredsfrämjande åtgärder. Han menar att idén om att territoriella eftergifter leder till säkerhet och stabilitet appliceras inte i verkligheten och hänvisar till exemplet av Israels evakuering från Gaza som ledde snarare till krig.

Netanyahus föreställningar är uppenbara inom ICs kontext och syftar till att presentera Israel som offer för palestiniernas aggression (Rouhana, 1998, 765-766). Han illustrerar den djupa rotade mentaliteten i det judiska samhället i Israel, som uppfattar konflikten som en del av 2000 år av förföljelser med höjdpunkten i förintelsen. Dessa föreställningar kan bland annat förklara varför majoriteten i Israel ställer sig emot erkännandet av en palestinsk stat vilket försvårar konfliktlösning. (Halperin et.al., 2010, 44,47)

6 Resultat och avslutning

Vi har funnit att det går att återfinna alla åtta av Bar-Tals teman för samhälleliga föreställningar i urvalet av Netanyahus tal. Detta relaterar till det israeliska narrativet som består av tre centrala motiv, starkt judisk identitet, territoriellt tillhörande och offerroll. Det nationella narrativet är drivkraften bakom det israeliska samhället.

1. Rättfärdighet av ens egna mål – refereras till Palestiniernas startade 1948-kriget, emedan Israel accepterade FN:s utdelningsplan. Israel var tvunget att försvara sig och kämpa för sin existens. Enligt den israeliska narrativen betraktas den arabiska ledningen som ansvariga för krigets utbrott och därmed dess konsekvenser. Därför motsätter sig israelerna palestiniernas mål och aspirationer och legitimerar israels policy i västbanken.

2. Säkerhet – Israelerna har en mycket stark fiendebild av palestinierna, vilket gör att de inte bara är ett hot mot deras säkerhet, utan ett hot mot deras existens. Därför är stödet hos den israeliska allmänheten mycket lågt för en palestinsk stat efter 1967:s gränser. Dessutom märks rädslan för att den palestinska staten skulle bli en bas för terrorism som skulle drabba Israel och därför ställs kravet på en palestinsk stat måste vara demilitariserad.

3. De-legitimering av motståndaren – I detta tema har vi hittat starkt inbäddad sociala föreställningar som förnekar palestinierna all rätt till landet. Netanyahu nämner ingen palestinsk relation till Judea och Samaria. En annan aspekt vi fann visar på en demonisering av det palestinska ledarskapet.

4. Positiv självbild – Netanyahu betonar ofta det historiska och mytologiska arvet hos det judiska folket och deras förfäders anspråk till landet.

5. Självvald offerroll – Uppvisar sociala föreställningar som knyter palestinierna till förföljelsen av det judiska folket genom historien och understryker palestiniernas koppling till nazismen.

6. Patriotism – Kan återknytas till den positiva självbilden hos det judiska folket och deras rätt till landet som bebotts av dem historiskt och gavs till dem av Gud.

7. Förening – Netanyahu betonar behovet av en kollektiv konsensus kring konflikten för att utstå konfliktens negativa effekter och öka medborgarnas solidaritet till ledarskapet och därmed ena dem.

8. Den egna eftersträvan för fred – Det som betonas är Israels fredsfrämjande åtgärder och eftergifter och palestinska ledares oförmåga att skapa legitimitet för fredsprocessen.

Yaacov Bar Siman Tov, professor vid Hebrew University of Jerusalem skriver ”I nuvarande situation är det lättare att beskriva och förklara hinder för fred än att svara på frågan om hur man kan övervinna dem” (Bar Siman Tov, 2010, 430)

I den här uppsatsen har vi presenterat hur ideologi och konstruerade sociala föreställningar upprätthåller konflikten mellan två etniska grupper. När människor utsätts för denna typ av föreställningar ända sedan sin barndom på ett systematiskt och konsekvent sätt leder det en stark politisk övertygelse som fullständigt ignorerar motståndaren. Sålunda brukar individerna anse sig själva som det eviga, och enda offret och bortse från den andres lidande.

Netanyahu var tänkt att vara premiärministern som till slut skulle implementera Oslo-avtalet. I vår analys har vi snarare sett hur hans ämbetsperioder präglas av dödlägen i fredsförhandlingarna och cementering av gruppidentiteter. Netanyahu förstärker de sociala föreställningar som ständigt kritiserar palestiniernas passivitet i fredsprocessen. Den negativa bilden av palestinierna som han företräder distanserar allmänheten i Israel från fredsförhandlingarna. Den dominanta konsensusen mot konfliktlösning och problematiken med koalitionsbildandet som vi nämnde i analysdelen får Netanyahu att tvingas tala med två röster, en internationell och en som hörs i inrikespolitiken. Den intensiva pressen från USA har tvingat honom att använda begreppet tvåstatslösning för första gången. Detta ökar pressen hemifrån och hotar hans koalition därför väljer han ett budskap där ansvaret för döds slaget läggs på palestinierna.

7

Referenslista av tal

1. Benjamin Netanyahus tal i FN- generalförsamling, september 1998:
MFA (Israel Ministry of Foreign Affairs), 1998, "PM Netanyahu Address to United Nations General Assembly", I MFA, 19980924.
[Elektroniskt]
<http://mfa.gov.il/MFA/MFA-Archive/1998/Pages/PM%20Netanyahu%20Address%20to%20United%20Nations%20General%20Ass.aspx>
2. Benjamin Netanyahus tal vid Likudpartiets huvudkvarter, maj 2005:
Haaretz, 2005, "Full Benjamin Netanyahus tal i Likuds huvudkvarter" [egen översättning från hebreiska], I Haaretz, 20050513.
[Elektroniskt]
<http://www.haaretz.co.il/misc/1.1537743>
3. Benjamin Netanyahus tal vid Bar-Ilan universitet, juni 2009:
Haaretz, 2009, "Full text of Netanyahu's foreign policy speech at Bar Ilan", I Haaretz, 20090614.
[Elektroniskt]
<http://www.haaretz.com/news/full-text-of-netanyahu-s-foreign-policy-speech-at-bar-ilan-1.277922>
4. Benjamin Netanyahus tal i FN- generalförsamling, september 2011:
Haaretz, 2011, "Full transcript of Netanyahu speech at UN General Assembly", I Haaretz, 20110924.
[Elektroniskt]
<http://www.haaretz.com/news/diplomacy-defense/full-transcript-of-netanyahu-speech-at-un-general-assembly-1.386464>
5. Benjamin Netanyahus tal i FN- generalförsamling, oktober 2013:
Haaretz, 2013a, " Transcript of Netanyahu's UN General Assembly speech", I Haaretz, 20131001.

[Elektroniskt]

<http://www.haaretz.com/news/diplomacy-defense/1.550012>

6. Benjamin Netanyahus tal vid Bar-Ilan universitet, oktober 2013:

Timesofisrael, 2013, "Full text of Netanyahu's speech at Bar-Ilan", I Timesofisrael, 20131007.

[Elektroniskt]

<http://www.timesofisrael.com/full-text-of-netanyahus-speech-at-bar-ilan/>

8 Referenser

Böcker

Anderson, Benedict, 1991. *Den föreställda gemenskapen. Reflexioner kring nationalismens ursprung och spridning*. Göteborg: Bokförlaget Daidalos.

Bar-Siman-Tov, 2010, "Summering: Hanteringen av hinder för konfliktlösning I Israel-Palestina" I *Hinder för fred I Israel-Palestina konflikten*, red. Jaacov Bar-Siman-Tov, Jerusalem: The Jerusalem Institute for Israel Studies [Egen översättning från hebreiska]

Barlebo Wennerberg, Sören, 2000, *Socialkonstruktivism- positioner, problem och perspektiv*, Malmö: Liber

Cottam, M.L., 1999, "The Enemy Image" in *American Psychological Association (eds.), Encyclopedia of Psychology*. Cambridge: Cambridge University Press

Doron, Gideon & Rosenthal, Maoz, "Intradomestic Bargaining Over the Lands and the Future: Israel's Policy Toward the 1967 Occupied Territories" I *The Impacts of Lasting Occupation: Lessons from Israeli Society*. Red. Daniel Bar-Tal & Izhak Schnell, Oxford: Oxford University Press

Eliasson, Peter, et al, 2012, *Metodpraktikan Konsten att studera samhälle, individ och marknad*, Stockholm: Nordstedts juridik

Halperin, Eran, Oren, Neta, Bar-Tal, Daniel, 2010, "Sociopsykologiska hinder för konfliktlösning i Israel-Palestina: En översikt av det judiskt-israeliska samhället", I *Hinder för fred I Israel-Palestina konflikten*, red. Jaacov Bar-Siman-Tov, Jerusalem: The Jerusalem Institute for Israel Studies [Egen översättning från hebreiska]

Hammersley, Martyn & Gomm, Roger, 2009, "Introduction" I *Case Study Method*. Red. Roger Gomm & Martyn Hammersley & Peter Foster. SAGE Publications Ltd, London

Joireman, Sandra F, 2003, *Nationalism and Political Identity*, London: Continuum

Oneal, John R., 2012. "From Realism to the Liberal Peace" I *International Relations Since the End of the Cold War: New and Old Dimensions*. Red. Geir Lundestad, Oxford Scholarship Online

Robertson, Alexa, 2005 "Narrativanalys" i *Textens mening och makt*, Bergström, Göran och Boréus, Kristina (red.), Lund: Studentlitteratur.

Sheehan, Michael, 2005. *International Security, An Analytical Survey*, Boulder: Lynne Rienner Publishers

Tsur, Nadir, 2013, "Vocabulary and the Discourse on the 1967 Territories" in *The Impacts of Lasting Occupation: Lessons from Israeli Society* Bar-Tal, Daniel, Schnell, Izhak, Oxford: Oxford University Press

Yin, Robert K, 2009, "Case Study Research: Design and Methods", Thousand Oaks: SAGE Publication

Elektroniska artiklar

Ravid, Barak, 2014. "Netanyahu wants to say 'yes' to Kerry, but without anyone noticing", *Haaretz*, 140109,

[Elektroniskt]

<http://www.haaretz.com/news/diplomacy-defense/premium-1.567689>

"Benjamin Netanyahu", Columbia Electronic Encyclopedia, 6th Edition (via LUBsearch.se).

Vetenskapliga artiklar

Allegra, Marco & Napolitano, Paolo, 2011, "Two States or Not Two States? Leadership and Peace Making in the Israeli–Palestinian Conflict", *Mediterranean Politics*, Vol. 16, No. 2

Ball, William L., 1995. "The theoretical Analysis of Policy Arguments". <http://www.trenton.edu/~ball/personal/polarg.html>. 18 augusti 1996. (Paper presented at Midwestern Political Science Association, 1992.).

Bar-Tal, Daniel, 2007, "Sociopsychological Foundations of Intractable Conflicts", *American Behavioral Scientist*, Volume 50 Number 11

Bar-Tal, Daniel, 1998, "SOCIAL BELIEFS IN TIMES OF INTRACTABLE CONFLICT: THE ISRAELI CASE.", *International Journal of Conflict Management*, Vol. 9 Issue 1

Bar-Tal, Daniel, Halperin, Eran, Sharvit, Keren, Zafran, Anat, 2012, "Ethos of Conflict: The Concept and Its Measurement", *Peace and Conflict: Journal of Peace Psychology*, Vol. 18, No. 1, 40–61

Jaeger, Øyvind, 1993. "Drømmen of EF – litauisk nationalisme som moderniseringsstrategi", *Internasjonal politikk* nr 2, s. 253-267.

Nelson, Keith, 1995. "East is East and West is West: Informalization in the Age of Interdependence", *Peace and Conflict Studies* vol. 2, nr 2, s. 3-3 1. <http://www.trenton.edu/~psn-dpcs/contents/v2n21tmI>. 19 augusti 1996.

Rouhana, Nadim & Bar-Tal, Daniel, 1998, "Psychological Dynamics of Intractable Ethnonational Conflicts - The Israeli-Palestinian Case" American Psychologist, Vol. 53, No. 7

Tint, Barbara, 2010, "History, Memory, and Intractable Conflict" CONFLICT RESOLUTION QUARTERLY, vol. 27, no. 3

Bild 1

Persson, Anders, 2013, Defining, Securing and Building a Just Peace:
The EU and the Israeli-Palestinian conflict, Lund: Media-Tryck, Lund University

Figur 1

Bar-Tal, Daniel, 2007, "Sociopsychological Foundations of Intractable Conflicts", American Behavioral Scientist, Volume 50 Number 11